

Arrest

nr. 157 108 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van de beslissing van 14 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt bevonden. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het nr. X.

1.2. Diezelfde dag neemt dezelfde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

*“Naam, voornaam: T(...) Y(...)
geboortedatum: (...)*

geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 6 (zes) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 6 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"Artikel 74/13 Vreemdelingenwet waarborgt bij een beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek. Dit artikel stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land".

Voornoemd artikel is de omzetting van artikel 15 van de Richtlijn 2008/155/EG. De parlementaire voorbereidingen benadrukken dat de richtlijn een verplichting oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."

In de bestreden beslissing is er geen spoor te bekennen van een mogelijke afweging van het privé-en gezinsleven. Ter motivering in het verzoekschrift wordt er enkel aangehaald dat verzoeker geen geldig visum heeft. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker. Zo woont betrokkene reeds vele jaren in België, maar uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat hiermee rekening wordt gehouden.

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

Er wordt door verwerende partij zelfs niet aangehaald dat er sprake is van een recht op gezins-en privéleven in hoofde van verzoeker. Aldus kan evenmin sprake zijn van een concrete afwegingen van belangen, daar er geen andere belangen dan de schending van de openbare orde worden vermeld!

Sinds geruime tijd woont verzoeker in België en heeft sinds die tijd nooit ergens anders gewoond. De belangen van verzoeker liggen in dit land. Zo spreekt hij intussen vlot de Franse taal en heeft verzoeker hier een uitgebreide kennissen-en vriendenkring opgebouwd. Bovendien wonen zijn ouders ook in België, die bovendien over de Belgische nationaliteit beschikken.

Het privéleven van verzoeker zal op deze manier zwaar onder druk komen te staan, daar hij verder in een land dient te verblijven dat voor hem zo goed als vreemd geworden is. Bovendien zijn de kansen op

werk voor verzoeker minimaal in Turkije en de bestaansvoorzieningen erg beperkt. Op deze manier zal verzoeker geconfronteerd worden met het feit dat hij sinds reeds als die jaren zijn leven heeft opgebouwd in België en dit volledig van de kaart zal worden geveegd.

De bestreden beslissing heeft geen evenredige afweging gekend. Het verderzetten van een gezin – en privéleven wordt voor verzoeker onmogelijk, daar zijn vrienden en familieleden in België wonen. Verzoeker heeft geen belangen meer in Turkije en heeft totaal geen banden meer met het land. Verzoeker is sindsdien niet meer in Turkije geweest.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

2.3. Verzoekende partij betoogt dat er in de bestreden beslissing geen spoor is te bekennen van een mogelijke afweging van het privé- en gezinsleven, zoals vereist krachtens de voormelde bepalingen.

Samen met de verwerende partij kan worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing werd genomen nadat op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet –in het kader waarvan hij alle gronden voor zijn verzoek heeft kunnen uiteenzetten– werd beschikt. Beide beslissingen werden hem samen betekend.

In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door verzoeker aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Waar verzoeker nu concreet verwijst naar het feit dat hij reeds vele jaren in België woont, dat zijn belangen hier liggen, dat hij intussen vlot de Franse taal spreekt, hier een uitgebreide kennissen- en vriendenkring heeft opgebouwd en zijn ouders, die de Belgische nationaliteit hebben, ook in België wonen en dat hij geen belangen meer heeft in en geen banden mee heeft met zijn land van herkomst, met name Turkije, en uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat hiermee rekening werd gehouden, blijkt dat in de beslissing met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienaangaande als volgt werd gemotiveerd :

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan reeds geruime tijd in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Er werd hem namelijk op 11.10.2005, 20.02.2008, 04.04.2012, 23.08.2012, op 25.07.2013 en op 10.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder haalt betrokkene aan de Franse taal te beheersen, geïntegreerd te zijn en hier een vrienden- en kennissenkring te hebben. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker stelt eveneens werkwilleg te zijn en verklaart zich bereid bij te scholen in de beoefening van een knelpuntenberoep. Dit is lovenswaardig doch betrokkene is niet in het bezit van een arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Er wordt eveneens aangehaald dat hij niet terug kan naar zijn land daar hij er geen relaties meer heeft, zijn ouders verblijven namelijk legaal in België. Vooreerst wordt er door betrokkene niet aangetoond dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Verder betreft het slechts een tijdelijke scheiding van zijn ouders. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst. “

De verwerende partij heeft, met andere woorden, wel degelijk met deze elementen rekening gehouden, doch heeft geoordeeld dat deze niet van aard zijn om verzoeker toe te laten zijn aanvraag in België in te dienen. Daarbij heeft ze er nog uitdrukkelijk op gewezen dat de elementen zoals taalkennis en integratie het voorwerp kunnen uitmaken “van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

Het beroep dat door verzoeker werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 157 107 van 26 november 2015.

In de mate, overigens, dat verzoeker nog een schending van artikel 8 van het EVRM meent te zien in de afgifte van de bestreden beslissing, kan nog worden verwezen naar het gestelde in het voormelde arrest, met name dat “het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen

gezins- of familieleden een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State doet aan het voorgaande geen afbreuk. “

Verder blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag, waarmee hij de verwerende partij uitnodigde om alle voor hem relevante gegevens in ogenschouw te nemen, niet heeft aangevoerd dat zijn kansen op werk en de bestaansvoorzieningen in Turkije erg beperkt zijn. Daargelaten de vraag op welke bepaling hij deze elementen meent te kunnen betrekken, is de Raad van oordeel dat het hem toekwam ze in zijn aanvraag op te nemen zo hij ze dienstig achtte in het kader van zijn verblijfsrechtelijke situatie. In ieder geval maakt hij niet aannemelijk waarom hij dat ten tijde van zijn aanvraag niet had kunnen doen.

Verzoeker toont, samengevat, niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen zoals geïndiceerd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Aangezien alle in het middel opgesomde middelonderdelen derhalve uitgaan van een standpunt dat niet correct is, moeten zij alle worden verworpen.

In fine van zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn. Gelet op het gegeven dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn familie- en privéleven, zoals blijkt uit de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker in casu niet aan welk belang hij heeft bij het gegeven dat de motivering desbetreffend niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden tegelijkertijd aan verzoeker ter kennis gebracht, en betrokkene heeft de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de betrokken motieven, zoals blijkt uit het beroep onder het nummer 176 592. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.4. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS